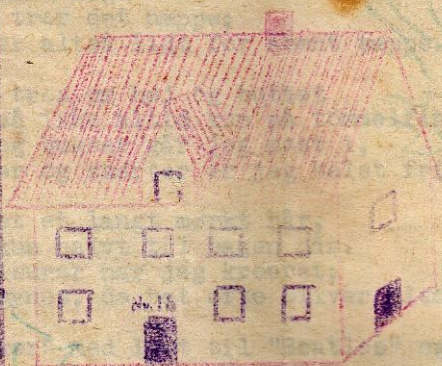

STØVSUGEREN.

5. ARG.

NR. 9

af
Os i nr. 16.
Gitte Toft Nielsen.

Selvportet.
Mose-Lise Hansen

SELVPORTRET . af Annelise Hansen.

Hvem er jeg?
Kan du svare mig?
Næh, jeg tror det næppe;
men her er altså lidt for åbent tæppe.

Hundrede tres cm høj og buttet
(har altså ikke altid kun på tommelfinger suttet).
Sweater og bukser går jeg mest i,
for kjoler og skørter er jeg helst fri.

På hovedet et langt mørkt hår
der dog kun halvt til bagen nar.
Mange frisurer har jeg kreeret;
men jeg synes, de ret ofte bliver slemt kritiseret.

Jeg "shaker" med lyst til "Beatles" og "Stones"
med Hans og Jens eller Mogens,
og skønt alle ryster og svinger med arme og ben,
har jeg aldrig af dansen fået men.

Jeg synger så tit, så det klinger;
men familien siger, at stemmen er skinger.
Det er jo ikke den største smiger,
så måske det er bedst, hvis jeg tier.

I skolen har jeg gået i ni lange år;
men snart også det en ende får.
Hvad jeg bagefter vil,
har jeg ikke helt bestemt mig til.

Når til sommer sidste vers er sunget,
og jeg mig ud i livet har svunget,
så kommer nok den dag, hvor jeg ganske uden tænken
Ønsker mig lige tilbage til skolebænken.

4.

Men inden vi når så vidt,
at eksamen siger tit - tit,
vil jeg grundigt mine bøger granske
begeistret her jeg nu for den franske,

Når klokken hver dag efter sidste time ringer
og vi alle ud af skolen springer,
så bruger jeg tiden til læsning og sport;
en gang om ugen spiller jeg også kort.

Nu har jeg siddet her og skrevet,
måske er det ikke meget blevet;
men når en gang jeg noget mere ved,
skal jeg nok lade dig vide besked.

O S I N R. 16
af Gitte .Toft Nielsen.

Tak, hvor det regner! Lige så langt jeg kan huske tilbage, har det altid regnet på gamle Larsens fødselsdag; men det betyder nu ikke så meget, for når vi beboere i nr. 16 samles for at fejre dagen, er det altid ligesom solen bryder igennem, hvis De forstår, hvad jeg mener. Og tænk denne gang bliver Larsen 90 år, altså man kan næsten ikke forstå det, næste gang bliver jeg 17 år, og jeg føler mig allerede gammel, men Larsen siger, hver gang han bliver et år ældre, "altså, hvor er denne alder pragtfuld," og så ender jeg altid med at give ham ret; sådan er det forresten altid, når gamle Larsen åbner munden, får han altid ret.

Klokken 2 skal vi alle sammen samles oppe hos Larsen i hans lille kvistlejlighed, og han lader ganske sikkert, som om han har glempt dagen, og vi lader som om vi tror på det, skønt Larsen ikke har snakket om andet den sidste måned.

Jeg er tidlig færdig, der er et helt kvarter til jeg skal være der, men så må jeg jo hellere udnytte tiden på en fornuftig måde, og præsentere hvem "os i nr. 16" er.

Nr. 16 er en opgang i et ubeskriveligt gammelt hus. Lige når man kommer indenfor i opgangen, slår der én en ejendommelig lugt i møde, mange fremmede folk finder den ækel; men det er fordi den er så sjælden. Vi fra opgangen, der kender den og som et vant til den, vil for alt i verden ikke undvære den, det er nemlig lugten fra spændende og levende mennesker. De kender sikkert heller ikke denne lugt, men spændende mennesker er også sjældne
I stuen til venstre bor familien Konradsen: Familien

6.

består af hr. og fru Konradsen og to børn, som forlænget er fløjet hjemmefra. Hr. Konradsen er gammel missionær, og han har truffet fru Konradsen på en rejse til Spanien i sine unge dage. Fru Konradsen er meget temperamentsfuld, og så er hun i besiddelse af et organ, hvis lige næppe findes i mange eksemplarer. Fra hun slår Øjnene op om morgenen, til hun lukker dem igen om aftenen, sidder hendes mund ikke roligt et eneste minut. Hun taler fuldstændig som en maskine. Om hun siger: "Konrad, jeg elsker dig:" eller hun siger: "Konrad, hent lige et pund sukker" er tonefaldet ens. Den eneste forandring, der er at -spore, er når hun hver dag fra klokken 2 til 4, gennemgår repertoiret fra operaen opgangens andre husmødre gjort sig det til vane at ordne deres indkøb på netop samme tidspunkt!

Hr. Konradsen er stadigvæk noget inden for missionærarbejdet, og da jeg var lille, anså jeg ham altid for at være en hellig mand. Det var også derfor, at jeg en aften, efter at jeg igennem længere tid havde studeret luften over hr. Konradsens hoved for at se, om han ligesom englenerne havde en lysende ring der, satte mig under trappen for måske i mørke at opdage ringen, som det aldrig var lykkedes mig at se i dagslys. Der så var ingen ring, så min tro på den hellige mand, blev efterhånden så' som så', Faktisk har jeg også nu, hvor jeg er blevet ældre altid anset hr. Konradsen som en uhyre stilfærdig og pligtopfyldende mand, stor var derfor min forbavselse, da jeg for et par uger siden kastede en temmelig tung vinflaske ned gennem skakten, den eneste moderne ting i huset, og fra skaktens mørke dyb, hørte hr. Konradsens stemme i et temmelig brøsig tonefald udbryde. "Av for satan!" Da jeg dagen efter mødte Konradsen på trappen og så det store plaster på hans skaldede isse, havde jeg stor lyst til at spørge ham om, hvad i alverden han havde bestilt med hovedet inde i skakten, men da jeg så hans ansigtsudtryk, tog jeg mig i det.

Ved siden af Konradsen bor vicevært Hansen. Han er en elskelig gammel herre, der fra morgen aften prøver at gøre alle beboere tilpas' og det er ikke svært. Han er ikke gift men trods det dufter der altid af hjemmebak og dejlig mad fra hans dør, og har man glemmt en småting i byen, behøver man blot at gå til Hansen, så klarer han ærterne.

På første sal til venstre bor frk. Ane Ludvigsen og til højre bor frk. Sofie Ludvigsen. De to er søstre og begge er de gammeljomfruer; hvis jeg skulle finde en betegnelse af moderne art, der dækker deres væremåde vil jeg kalde dem for to skøre kugler. Frk. Ane er det mest lille forvirrede, men silde væsen, der findes på denne jord. Historien hun gav anledning til sidste år griner vi af endnu. Hun havde en aften da klokken var blevet ni gjort sig i stand til natten, og var faktisk kommet i seng, da hun kom i tanke om, at hun havde glemmt, at stille flasker ud til mælkeemanden. Nåh: Hun kom igen ud af sengen og vandrede ud i det mørke køkken, hvor hun snuppede en flaske og placerede den uden for sin dør. Præcis klokken 6 næste morgen kimede det voldsomt på døren, og mælkeemanden befandt sig på frk. Anes dørmåtte med et vandglas, med hendes gebis i, i hånden, og spurgte hvad hun havde tænkt sig han skulle stille i stedet for dette. Selv frk. Ane, der måtte lukke tandsløs op, kan endnu le over sin fejltagelse med mælkeflasken og vandglasset.

Egentlig er historien om de to søstre noget så pudsig. Da de begge omkring 30-års alderen endnu ikke var blevet gift, flyttede de sammen en lille lejlighed, men efter et hæftigt skænderi en snes år senere, slog Sofie, som er den ældste, hårdt i bordet og sagde: "Jeg bliver ikke mere i denne lejlighed, længere end højst nødvendigt".

Det gør jeg heller ikke", svarede Ane, som ikke

8.

ville stå tilbage for søsteren, og så satte de sig ned 3g granskede hver sin avis omhyggeligt igennem for at finde en ny lejlighed. Fjorten dage senere flyttede Sofie, og mindre end en uge efter gjorde Ane det samme, og der skete da hverken værre eller bedre, end de nu helt tilfældigt kom til at bo dør om dør. Jeg må dog lige bemærke, at venskabet forlænget igen er oprettet, og at de tager på ferie hos hinanden ved alle højtiderne til stor morskab for os andre.

Ta'r man trappen videre op til anden sal, står der på døren til venstre Holgersen. Indtil for et par måneder siden havde den lejlighed længe stået tom, så hørte vi, der skulle flytte et nygift par ind. Da dagen oprandt stod hele trappegangens befolkning på trappen for at byde det unge par rigtig hjertelig velkommen og hjælpe dem lidt til rette. Ved det ventede tidspunkt for parrets ankomst, gik døren op, og ind på trappen kom, hånd i hånd og med lykkelige smil og røde roser et ældre par. Oppe ved døren med navneskiltet Holgersen gjorde de holdt, og vi var da også kommet os så meget af overraskelsen, at vi fik dem ind i lejligheden og budt dem velkommen. Derefter lod vi dem alene, som nygifte nu en gang sætter pris på. Dagen efter fik vi historien, han var 71 år og hun var 66 år, de havde lært hinanden at kende på et alderdomshjem og efter 7 måneders forløb havde han friet og fået sit ja. Lige i øjeblikket er de på en lidt forsinket bryllupsrejse til Rom, og de er stadig meget lykkelige og forelskede.

Til højre for Holgersens bor min familie vi er", nej for Søren, nu må De altså undskylde mig, klokken nærmer sig meget stærkt 2, og jeg kan høre, der er ved at blive liv på trappen. Gamle Larsen, der bor helt oppe på tredje sal på kvisten, er nok ved at blive, utålmodig, skønt vi altså ved, at han spiller overrasket når vi kommer.

Jeg har gaven til ham, det er en kæmpe flaske snaps. "Det er min hjertemikstur", siger han altid, "uden den kan folk ikke blive gamle." Ja, sådan siger gamle Larsen, og så kan De være sikker på det er sandt.

Hasvashavende:

Ivar Kieds P. Kuster, Hansen.